

Királyerdői Harangszó

A Csepel-Királyerdői Református Egyházközség lapja, megjelenik évente 5 alkalommal
XV. évf. 1. szám - 2024 Böjt

**„...az Úr, semmivé teszi a föld minden istenét, előtte borulnak le
mindenütt az emberek.“**

/Zóf 2,11./

*Szeretettel köszöntjük kedves Testvérünket
2024 Böjtjében!*

Úgy érzem, manapság sokkal inkább a szemünket és a fülünket kell megböjtöltetni, hogy Isten halk és szelíd hangját meghalljuk, amely felülről és mégis belülről akar hozzánk szólni. Mi a feladat, a „leckénk” a halk és szelíd szó meghallása érdekében? Mondjuk, egy héten legalább egy nap ne nyissuk ki a rádiót, televíziót, ne olvassuk el az újságok szomorú, riasztó, keserves, rossz híreit – az anti-evangéliumot, az ellenörömhírt –, amelyek bajokról, háborúkról, gyilkosságokról, sikkasztásokról, gazdasági és hatalmi küzdelmekről szólnak; ehelyett csöndesedjünk el. Tudom, nem kevesen vannak, akik azt mondanák erre, hogy ez szinte képtelenség. Ennél sokkal egyszerűbb egy héten egyszer a gyomrot megböjtöltetni – és ez így is van. Nekünk azonban fontos ezt a fajta böjtöt gyakorolnunk. Csak így, szemünket-fülünket böjtöltetve tudunk olykor-olykor lényünk alaphangjára hangolódni, hogy így megtudjuk, mi rejlik bennünk. Mit mond a csönd? Miről, kiről beszél lényünk mélye? Békés, tiszta hangok, képek jönnek-e elő, vagy zavaros, nyugtalanító, elintézésre váróak? Vagy éppenséggel a nagy semmi?...Azért is szükségünk van hang-böjtre, hogy rezonáló-képesek legyünk a belső-felső hangra, a Lélek szavára. Csak elcsöndesedve, szemünket, fülünket böjtöltetve tudunk kapcsolatba kerülni Isten Lelkével.

/dr. Gyököcssy Endre/

Ünnepi alkalmaink:

Február

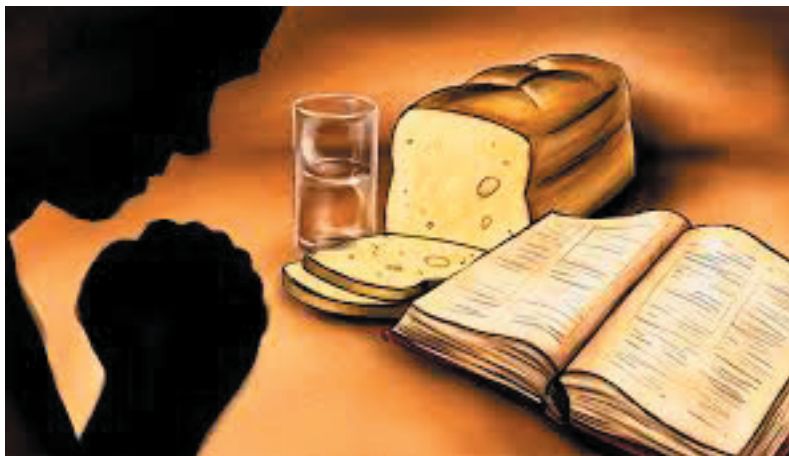
18. Böjt I. 10ó: Istentisztelet+úrvacsora

Továbbra is minden vasárnap 10-kor istentiszteletet tartunk, vele párhuzamosan gyermekfoglalkozást, előtte 1/2 10-kor imaközösséget, előtte 3/4 9-kor gyermekistentiszteletet.

Az Istentisztelet előtt vasárnaponként 5 perc énektanulás, gyakorlás van. Iratterjesztés: Istentisztelet előtt és után.

A találkozás reményében,

a Csepel-Királyerdői Református Egyházközség Presbitériuma

Egy-egy mondatban, amik mostanában történtek...

Január 21-28. Egyetemes ökumenikus imahét

Böjti időszak

Elmúltak a szép ünnepek, a karácsony, szilveszter, és az újesztendő első napja. „Újesztendő vígság szerző” - tartja a népi hagyomány. Valójában hoz vidámságot a farsang a mulatságok időszaka, bálók, különböző vidám összejövetelek, rendezvények ideje.

A böjt lassan feledésbe merül, még a szó használata is, nemcsak gyakorlatban. Manapság azt mondjuk, hogy fogyókúra, vagy diéta. Jézus nem volt a böjtölésnek pártfogója. A Bibliában olvasható: „Mondá Jézus: Nem az teszi bűnössé az embert ami a száján bemegy, hanem ami kijön.” Az ocsmány beszéd, a káromkodás, rágalmazás, rémhír terjesztése.

Kedves testvérek! Legyünk tehát egymással szemben mindig őszinték, barátságosak, kedvesek, segítőkészek. Egy jó szó, egy kedves mosoly, gyógyító erő a lelkeknek.

Legyünk egymásnak megértői, ne megítélői. Ez mind szeretetből fakad: a szeretet összetartó erő. A szeretet tartja össze a családokat, az egyházi gyülekezetet, a különböző közösségeket. Élő példa erre a mi kis gyülekezetünk, minket is a szeretet tart össze évtizedek óta. Ha nem találkozunk egymással esetleg betegség miatt, hiányzunk egymásnak. Olyan a mi kis gyülekezetünk, mint egy nagy család. Boldoggá tesz bennünket, ha az Istentiszteleten vagy a Bibliaórán együtt imádkozhatunk, együtt énekelhetünk. Ha beteg valaki közülünk, imádkozunk érte.

„Mert nagy erő van az igaz ember könyörgésében, és imája meghallgattatik” - olvasható a Bibliában, Jakab apostol levelében.

Olvassuk a Bibliát, mert a Biblia hasznos a tanításra, a feddésre, és a kiigazodásra.

Egy régi vidám kis dal soraival fejezem be írásomat:

„Szeressük egymást gyerekek,
e szó a legszebb kincs,
Ennél szebb szó, hogy szeretem
a nagyvilágon nincs.”

Vásáry Tamás kilencven éve él a zene és a hit bűvkörében Tukács Orsolya

Vásáry Tamás Kossuth-díjas zongoraművész, karmester, a Nemzeti Művésze nemrég ünnepelte kilencvenedik születésnapját. A jeles alkalomból október 18-án este a Zeneakadémia Nagytermében felelevenednek *A zongorán túl* című hangversenysorozat legszebb pillanatai, Balázs János és Farkas Gábor zongoraművészek közreműködésével. Különleges egybeesés, hogy a Magyar Rádió Szimfonikus Zenekara – amelynek Vásáry Tamás örökös főigazgatója és elnök karmestere – az idei évadban ünnepli nyolcvanéves fennállását. A két évforduló aktualitása okán a világhírű művésszel - egyebek mellett - a zene lélekemelő szerepéről beszélgettünk.

- A zene és a hit az ön életében szorosan összefonódott egymással.
- Nagypám református püspök volt, és a személye akkora hatással volt rám, hogy eleinte én is papnak készültem. Édesanyámnak köszönhetően találtam rá mégis az igazi utamra, a zenére. Ő értette meg velem, hogy ez a két hivatás mennyire közel áll egymáshoz, hiszen zenészként és papként egyaránt lelki táplálékot adunk az embereknek. Nekem mindig az volt a fontos, hogy érezzem: a zenémmel olyan dolgot képviselek, ami ugyanazt a célt szolgálja, mint a vallás, és feljebb viszi az embereket egy olyan szintre, ahol többről van szó a mindennapi gondoknál.
- Hogy lehetne ezt a világot minél közelebb hozni a gyermekekhez, a felnövekvő generációkhoz?
- Kodály mondta, hogy a gyermekeknek már születésük előtt, az édesanyjuk testében meg kell mutatni a zene élményét, örömét, mert a hatások, amelyek magzatként érik az embert, egy életre meghatározók lehetnek. A szülők sajnos sokszor nem is tudják, hogy milyen felelősség van rajtuk, mennyire fontos, hogy mit hall a gyermekük. Hogyha például azt tapasztalja, hogy állandóan veszekednek, akkor az óriási traumát jelent neki.
- A Gyermekhíd Alapítványnak, amit ön hívott életre, épp az a célja, hogy begyógyítsa ezeket a sebeket.
- Pontosan ez járt az előbb az én fejemben is. Ha egy gyerek megkapja a legfontosabbat, a szeretetet, akkor bármi történjen is vele az életben, lesz egy alap, egy biztos pont, ahová vissza lehet térni. Éppen ezért tartom nagyon fontosnak ezt az alapítványt. Mindig eszembe fog jutni atyai barátomnak, az Operaház egykori igazgatójának, Tóth Aladárnak, Fischer Annie férjének az a gondolata, hogy azok az emberek, akik nem kaptak elég szeretetet gyerekkorukban, törött szárnyú lelkek lesznek. Szeretném, hogy minél kevesebb törött szárnyú gyerek legyen a világon, és az alapítvány is ezt a célt szolgálja.

- A nagyapjának rendkívül fontos szerepe volt abban, hogy a Debreceni Református Kollégium fennmaradhatott.
- Igen, két alkalommal is útra kelt az Egyesült Államokba. Prédikált, így gyűjtötte össze az intézmény további működéséhez szükséges összeget. Egy ilyen útnak köszönhető az is, hogy zongorista lettem. Az egyik egyházi, aki adományokat küldött a nagyapámnak a kollégium javára, egyik alkalommal egy különleges zongorát is küldött. Ebben volt egy beépített szerkezet, ami lejátszotta a zongorába helyezett speciális papírtekercseket, így szólalt meg a zenemű. Csodáltam, ahogy a billentyűk mozognak a zongorán, és magukkal ragadtak a történetek is, amiket édesanyám ezekhez a zeneművekhez mesélt. Nagyapám hat gyermeke közül éppen édesanyám örökölte meg ezt a hangszert. Ennek a véletlennek köszönhetően lettem zongorista.
- Azt hiszem, ez egyáltalán nem lehetett véletlen. Ezt az utat odafentről kapta.
- Én sem igazán hiszek a véletlenekben. Az, ami velünk történik, sőt már az is, hogy hova születünk le, eleve meg van határozva. Sokan azt mondják, hogy fatalista vagyok. Nem, még annál is több! Hiszem, hogy minden, ami történik velünk, előre meg van határozva.
- Egyetért velem abban, hogy ha Isten ad egy utat az embernek, akkor segít is minket azt végigjárni? Persze csak akkor, ha hajlandók vagyunk őt követni és figyelni rá.
- Nagyon jó szót használt: figyelni. Oda kell figyelni ezekre a „véletlenekre” és a fontos találkozásokra. Amíg itt vagyunk ezen a földön, az élet iskolájának növendékei vagyunk, ami egyáltalán nem könnyű. Nehéz úgy figyelni, hogy annak valóban haszna is legyen, és megértsük Isten közléseit. Az élet iskoláját járva folyamatosan fejlődünk kell, ami komoly kihívás. Épp mostanában vettem számba, hogy mennyi mindent nem hoztam ki önmagamból, amit lehetett volna. Aztán rájöttem, hogy ez nem igaz, mert amikor éppen nem hoztam létre semmit, azok is nagyon fontos pillanatok voltak az életemben. Azáltal, hogy megéltem élményeket, már elindult egy alkotási folyamat, mert olyan tapasztalatot szereztem, ami beépült a létem alapjaiba. Szükség van azokra a pillanatokra, amikor az ember egyszerűen csak van, és hagyja, hogy felvegye azokat a hatásokat, amik aztán előre viszik az életét. Ezt is Kodálytól tanultam, mert ő bármit csinált is, mindig arra törekedett, hogy értéke legyen a pillanatnak. A csendnek is.
- És mit tanított önnek másik nagy mestere, Dohnányi Ernő?
- Egyebek mellett azt, hogy mindig az adott életszakaszunknak megfelelő tapasztalatokra kell odafigyelni. Amikor nyolc-kilenc éves koromban bemutattak

Amik előttünk vannak...

Február utolsó vasárnapja: Teaház

Március: templom- és udvartakarítás

neki, megkérdezte tőlem, hogy mennyit gyakorlok. Amikor elmondtam, hogy naponta körülbelül három órát, azonnal rávágta, hogy túl sok, menjek inkább focizni. Nem értettem, miért mondja ezt nekem. Csak később jöttem rá, hogy azt szerette volna, ha akkor megélem a gyerekkoromat, átélem azokat a benyomásokat, amiket akkor, gyerekként kellett megtapasztalnom, és amelyek később pótolhatatlanok.

– Arról már volt szó, hogy mit okoz, ha nem szeretnek egy gyereket. Az is káros, ha rosszul szeretünk?

– De még mennyire! Ha egy gyereket elkényeztetnek, nem tanítják meg küzdeni a céljaiért, az sok nehézség forrása lehet később a nagybetűs életben. Kodály ebben is követendő példát mutatott nekem, mert mindig akkor segített, amikor igazán szükség volt rá.

– A korábban adott interjúiban megemlítette azt a Steinway zongorát is, amelyet ilyen segítségként Kodály Zoltántól kapott, amikor a Zeneakadémia elvégzéséhez kötelező pályázati koncertjére készült. Megvan még az a hangszer?

– Valahol talán megvan, de akkoriban a kitelepítések miatt nagyon szegény volt az egész család, így eladtuk. Én sajnos elvesztettem azt a zongorát, de ha a családomnak az életét ezáltal meg tudtam könnyíteni, akkor megérte. Hiszen magának a művészetnek is ez az egyik legfőbb célja: valami olyan szellemi és lelki kincset adni az embereknek, ami megkönnyíti az életüket.

– Szép egybeesés, hogy nemrég ünnepelte a 90. születésnapját, a Magyar Rádió Szimfonikus Zenekara pedig, amelynek ön örökös fő-zeneigazgatója, illetve elnök karmestere, szintén jubileumi, 80. évfordulót ünnepel idén. Hogyan készülnek a december 19-i ünnepségre?

– Egy gálával a Műpában, a Magyar Rádió Szimfonikus Zenekara és Énekkara, illetve Pasztircsák Polina énekművész közreműködésével. Kovács János karmester egy egészen kivételes Mendelssohn-darabot, a 42. zsoltárra komponált kantátát vezényli majd. A mű Schumann szerint nem csupán Mendelssohn, de az egész korszak legjelentősebb egyházzenei darabja. Riccardo Frizza vezényletével Richard Strauss Hősi élet című programszimfóniája csendül fel, én pedig Liszt Ferenc Les Préludes című szimfonikus költeményét vezénylem majd. Érdekeség, hogy 1943. október 7-én, a Magyar Rádió Szimfonikus Zenekarának első nyilvános, Dohnányi Ernő vezényelte hangversenyén is elhangzott ez a szerzemény.

– A jubileumi évadban milyen műveket hallhatunk az ön vezényletében? Milyen hangversenyek szerepelnek az MRME idei Vásáry-bérletében?

– A novemberi koncerten Dvořák h-moll csellóversenye és Újvilág szimfóniája lesz műsoron. Ez a két mű mind hangvételt, mind dallamkincs szempontjából közel áll egymáshoz és az én szívemhez is. Januárban Mendelssohn műveiből lesz egy koncertünk, amelyen a Szentivánéji álom nyitányát, az e-moll hegedűversenyt

Oláh Vilmos tolmácsolásában és a *Reformáció* szimfóniát adjuk majd elő. A februári hangversenyen Mozart *Figaro házassága* című operájának nyitánya, Kodály *Háry János* szvitje és Beethoven *7. szimfóniája* hangzik majd el, áprilisban pedig Csajkovszkij-esttel készülünk. Az ő zenéje a tetőfoka az érzelmeknek, főleg a szerelemnek. A *Rómeó és Júlia* nyitányfantázia mellett azon az estén A *Diótörő* néhány részlete és az 5. szimfónia is felcsendül majd, amiről maga a zeneszerző mondta, hogy „teljes meghajlás a sors, illetve a végzet kifürkészhetetlen parancsa előtt”.

Református szemmel Steinbach József Dunántúli püspök írása

Jordániai utazásom megrendítő Istenélmény volt. Hat nappal a gázai konfliktus kitörése előtt érkeztünk meg a térségbe, a mostani eseményekből még semmi sem látszott, teljes nyugalom volt. Végigjártuk a pusztai vándorlás útvonalát. Ellátogattunk oda, ahol Mózes vizet fakasztott a kősziklából, és Keresztelő János lefejezésének helyszínére. Jézus megkeresztelésének a helyénél elsírtuk magunkat. Felolvastuk az ígét, imádkoztunk. Ámulatba ejtő reveláció volt. Karácsonyhoz közeledve gyakran eszembe jut az utam, és felidézi annak örömét, hogy senki és semmi el nem választhat bennünket Jézustól. Napról napra ebből a szeretetből élünk, minden percünk ennek a szeretetnek a kegyelme. A megkeresztelés helyén egyszer csak megszólalt bennem egy nagyon egyszerű gyermekének. Whitney Houston, a nagy mélységeket megélt világhírű énekesnő hangján csengett a fülemben. Halála előtt énekelte acapella lemezre: „Engem szeret Jézusom, Bibliámból jól tudom. Mind övé a kisgyermek, erőt ad a gyengéknek.“ Ránk is vonatkozik ez. Mi is lehetünk az Ő szeretett gyermekei, akikben gyönyörködik az Atya.

Kótai Margit: Tavaszra várva

Hideg tél borítja még,
utcák zord szegletét.
Farsangot ül a város,
botjára támaszkodva vár
szebb napokra a vándor.

Nem törődik a mulató, csak
a báli ruhával, maskarával,
az ablakon még kopog a tél,
csípi arcodat a fagyos dér,
vándorlásod egyszer véget ér.

Forró zsírban sül a szalagos fánk,
de az úton kóborlónak csak a fánk
illata járja át, havas ruháját.
Fény, kacagás nem tart már soká,
böjti idők osonnak be kabát alá.

Böjti időszakban megbékélés vár,
ha tested, lelked imádság járja át.
csendes hajlékodbba siess hát.
újulj meg lelkileg, testileg böjti
időben,
szeretetet sugározz társad felé,
bőven.

S tavasz köszönt majd a tájra,
Isten csodás színbe öltözteti a
fákat.
Apró fehér virág a hó alól kinéz,
hirdetve Isten odaadó nagy
szeretetét.

A következő szám várható megjelenési ideje: 2024 húsvét
Cikkek, versek, gondolatok
leadási határideje: 2024. március 10.

**BUDAPEST-CSEPEL-KIRÁLYERDŐI REFORMÁTUS
EGYHÁZKÖZSÉG**

1213 Budapest, Szent István út 194-196.

Tel.: 06-1/276-0649 - <http://csepke.reformatus.hu>

Szerkesztő: Temesvári Imre
Lektorálta: Temesvári Csenge